

ŽURKA NA NOĆ VEŠTICA

R. L. Stajn

Prevela
Jovana Popović

■ Laguna ■

Naslov originala

R. L. Stine

HALLOWEEN PARTY

Copyright © 1990 by Parachute Press, Inc.

Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA

ŽURKA NA NOĆ VEŠTICA

PRVO POGLAVLJE

Nadgrobni spomenik se belasao na mesečini, a ivice su mu se rastakale u nepravilne oblike. Gusta mahovina prekrivala je reči uklesane na njemu, samo se u dnu video natpis:

PREMINUO 31. OKTOBRA 1884.

Teri Rajan pokuša brzo da prođe pored drevnog spomenika, ali ga Niki Majer, njegova devojka, povuče za ruku kako bi ga zaustavila. „Teri, pogledaj“, reče ona. „Čovek u ovom grobu umro je tačno na današnji dan pre više od stotinu godina.“

Niki priđe spomeniku i osvetli ga prigušenim žučkastim svetlom baterijske lampe. Teri se još više uvuče u jaknu. Vetar je zavijao poput davno umrlog stvorenja. Tamo negde je nešto zveckalo i grebalo o kamen.

Ne mogu da verujem da se nalazim usred groblja u Ulici straha, i to noću, pomisli Teri. On opet uhvati Niki za ruku i blago je stisnu. Ona se okrenu prema njemu, a divne tamne oči su joj sijale od uzbuđenja. U crvenoj haljini i crnom ogrtaču ličila je na srednjovekovnu princezu.

„Pitam se ko su bili svi ovi ljudi“, reče ona pokazujući na trošne nadgrobne spomenike.

„Verovatno prvi naseljenici Šejdisajda“, reče Teri. „Ovde već godinama nikog više ne sahranjuju.“

„Jezivo je“, reče Niki. „Ali i nekako lepo. Kako li su nastale sve one priče o živim mrtvacima koji izlaze iz grobova?“

„To su samo priče“, odgovori on. „Hajde. Idemo.“

Vetar nasrnu i Teri vide kako Niki zadržta pod ogrtačem. Nastavili su da koračaju između grobova, korovom obraslim puteljkom koji je Teri izabrao. Sa svakim njihovim korakom zemlja je škripotala poput kostiju koje se lome. Negde iznad njih vetar je urliknuo i otkinuo granu. Teri kradomice pogleda Niki. Oči su joj se caklile od uzbuđenja. *Ovo urlanje vetra njoj ne smeta*, pomisli Teri. Niki je skoro potpuno ogluvela u jednoj nezgodi u drugom razredu. Međutim, toliko je razgovetno govorila i odlično čitala sa usana da većina ljudi nije ni primećivala da je uskraćena za čulo sluha.

Ona sama se nikada nije ponašala kao da je drugačija od ostale dece. Nikada nije želela da se prema njoj drugačije odnose. Baš naprotiv. Niki je uvek bila spremna za avanturu.

Ali da li je bila spremna za ovo večeras?

Došli su skoro do kraja prečice koja je vodila do ivice groblja. Iza kamenog zida Teri je nazirao obrise stare kuće porodice Kameron. Visoko drveće koje ju je okruživalo snažno se povijalo. Iz daljine se činilo kao da se sama kuća lagano njiše.

Drvena kapija na kraju zida bila je otvorena. Teri nesvesno ubrza korak. Niki ga ponovo povuče za ruku. „Ispustila sam masku tamo negde“, reče ona. „Idem po nju i vraćam se za sekund.“

S lampom uperenom u stopala, Niki se brzo vrati putem kojim su došli. „Ne tako brzo“, povika Teri za njom, ali onda se seti da ga ona ne može čuti. Sagnula se iza spomenika koji je ranije zagledala. „Našla sam je!“, uzviknu.

Teri se okliznu na kamen obrastao mahovinom, ali se brzo uspravi i krenu ka spomeniku. Čak i da sve te zastrašujuće priče nisu istinite, ne želi da ispusti Niki iz vida. Bio je vrlo blizu spomenika kad iznenadni prodorni vrisak zapara vazduh.

„Niki!“, uzviknu. Saže se iza spomenika dok mu je srce snažno tuklo. Niki je tamo skidala prašinu sa crne maske od perja. „Šta je bilo?“, upita ona kada ga ugleda.

„Čuo sam neki...“ Vrisak se ponovio. „Eto ga ponovo!“, reče on i čvrsto je zagrlj.

Zvuk je dopirao od kapije. Razmišljao je o tome da se vrati istim putem, pa da odu *oko* groblja. Ali to bi predugo trajalo. Pored toga, želeo je da što pre ode sa groblja.

Držeći lampu u jednoj ruci, a drugom obgrlivši Niki, Teri pažljivo krenu prema kapiji. Samo što nisu došli do nje kada visoka, tamna prilika iznenada iskoči na stazu pred njih.

Niki vrisnu i priljubi se jače uz Teriju.

Put im je preprečilo biće iz noćne more. Crna odeća je visila u dronjcima; lice – ili ono što je od njega ostalo – izgledalo je kao da truli; meso se ljuštilo sa kostiju šaka.

Ovo se ne dešava, pomisli Teri. *Ovo stvaranje ne može biti stvarnost.*

Drhtavim rukama on gurnu Niki iza sebe i preteći podiže baterijsku lampu. *Može li oružje povrediti živog mrtvaca?*, pitao se.

Ali pre nego što je to uspeo da sazna, ova prilika iznenada rukom otkide sebi glavu otkrivši nacereno lice Marfija Kartera. Teriju je trebalo vremena da shvati da je ta užasna glava bila samo maska.

„Prešao sam vas!“, reče Marfi. „Al’ ste se vas dvoje na smrt preplašili! Trebalo je da vidite svoje face.“

„Ma da“, reče Teri nadajući se da mu glas ne drhti. „Sve vreme smo znali da si to ti.“

„Kako da ne“, reče Marfi. „A moja baba je gradonačelnica Šejdisajda.“ Iskezio se prema Niki, a onda im mahnuo rukavicom koja je izgledala kao istrunula šaka. „Hajde, idemo“, reče. „Ne želimo da zakasnimo na *ovu* žurku.“

DRUGO POGLAVLJE

Dve nedelje ranije

Teriju se ponekad činilo kako pokušava da uradi više istovremeno. Ponekad je u to bio siguran. Samo te nedelje, pored redovne nastave i posla nakon škole, trebalo je da preda rad iz biologije i da predsedava sastanku Saveta učenika. Takođe je obećao sestrici da će je naučiti da vozi novi bicikl.

Glava mu je bila toliko puna planova da je dva puta morao okrenuti točkić sa brojevima na vratima pre nego što je uspeo da otvori ormarić. Potom se setio kako je nameravao da ga raščisti.

Bilo je neverovatno da toliko đubreta može stati u tako mali prostor. Teri pažljivo počeo da sklanja na stranu jaknu, teniski reket, nekoliko knjiga i pribor za rad iz biologije. „Ovde je negde“, reče on sebi. „Znam da jeste.“

„Šta to?“, začu se glas iza njegovih leđa. Zatečen, Teri se okrenu i ugleda Trišu Makormik iza sebe. Ona je bila niska, oštre kestenjaste kose i sa neznatnim viškom kilograma, ali i najdruželjubiviji i najpoletniji čovek kog je Teri poznao.

„Ćao, Triša“, reče on. „Šta si rekla?“

„S kim si to pričao?“, upita Triša.

„Ovaj, sa samim sobom“, reče Teri. „Ja sam vrlo dobar slušalac.“

„Izvini“, reče Triša smejući se. „Nisam htela da prislušujem.“

„Tražio sam svoj ručak“, objasni Teri. „Aha, evo ga!“ Pobjednički izvuče zgužvanu smeđu kesu iz tog rusvaja uvidevši sa očajanjem da je cela jedna strana mokra. Ubacivši ostatak stvari nazad u ormarić, zalupi vratanica. Kako je to učinio, parče papira odleprša na pod.

„Šta je to?“, upita Triša.

„Ne znam“, odgovori Teri. Podiže ga i pregleda. Bio je to običan beli koverat sa crnim ivicama. Na prednjoj strani, kitnjastim slovima, bilo je ispisano njegovo ime: Teri Rajan.

„Možeš li da mi pridržiš ručak?“, upita Trišu i znatiželjno otvori koverat. U njemu je bila čvrsta bela kartica sa slikom mrtvačkog kovčega. Ispod kovčega je pisalo: „Rezervisano za TEBE.“

„Kovčeg?“, reče Teri i počeo da se smeje. „Šta je ovo – oglas za pogrebno preduzeće?“

„Okreni je“, reče Triša.

Teri poslušao. Druga strana je bila ispunjena tekstom. „Hej“, uzviknu on.

„To je pozivnica za žurku na Noć veštica kod Džastin Kameron, je l' da?“, reče Triša.

„Da“, reče Teri. „Kako si znala?“

„I ja sam je dobila“, odgovori ona. „Verovatno i svi u školi. Ali pročitaj šta piše na pozivnici. Baš je uvrnuto.“

„'Celonoćni maskenbal na Noć veštica“, pročitao Teri. „Cele noći. U, pa to je super! Šta je tu uvrnuto?“

„Čitaj dalje“, reče Triša.

„'Posebna iznenađenja“, pročitao Teri. „'Ples, igre.' Ne vidim šta je toliko...“

„Jesi li pročitao *gde* se održava?“, reče Triša.

„'Kuća porodice Kameron, petak u 20 č., 31. oktobra“, pročitao Teri. „Pa?“

„Pa, to je stara kuća porodice Kameron“, reče Triša. „Ona iza groblja, u Ulici straha.“

„Šališ se! Kako iko može tamo da pravi žurku? Tamo niko ne živi već godinama“, reče Teri.

„Sada tamo živi Džastin sa svojim stricem“, reče Triša. „Oni sređuju tu kuću. Znam to zato što im preduzeće mog tate uvodi struju.“

„Zar ta kuća nije, navodno, puna duhova?“, upita Teri.

„Sve što se nalazi u Ulici straha navodno je puno duhova“, reče Triša. „Evo ti tvoj zgnječeni ručak.“

„Hvala“, reče Teri. Dok su išli ka trpezariji, Teri se seti nekih priča o Ulici straha. Iako su u nekim predivnim starim kućama u toj ulici živeli potpuno obični ljudi, drugi domovi su bili napušteni i širile su se glasine da su utočište zlim duhovima. Užasne stvari su se dešavale u Ulici straha – ubistva, tajanstveni nestanci. Bilo je to savršeno mesto za žurku na Noć veštica.

„Šta misliš, zašto nas je Džastin pozvala na žurku?“, upitala Teri. „Terija na vratima đačkog restorana.“

Teri sleže ramenima. „Nemam pojma“, reče on. „Ja je čak i ne poznajem. Samo znam kako izgleda.“

Svi u školi znaju kako Džastin izgleda, pomisli Teri. Ona je bila najlepša devojka u srednjoj školi u Šejdisajdu – pa možda i u celom gradu. Čak su i devojke to mislile. Visoka i vitka, sa dugom blistavoplavom kosom i očima boje žada, više je ličila na manekenku nego na učenicu. Džastin je nedavno prešla u srednju školu u Šejdisajdu, i za sada je skoro niko nije upoznao – mada je većina mladića to pokušala.

Teri je baš hteo da sazna od Triše nešto više o Džastin kad spazi Niki za stolom pored vrata. Izvini se Triši i sede preko

puta Niki kako bi mogla da mu čita sa usana. „Zdravo, Smeško“, reče on nazivajući je posebnim nadimkom koji joj je sam dao.

„Zdravo, Teri“, reče Niki poklonivši mu veliki osmeh. Teri se iznenada oseti kao najbitnija osoba na svetu. Niki je uvek imala takav uticaj na njega. Zajedno su već šest meseci, a on još uvek nije mogao da veruje koliko je sreće imao. Niki nije bila ni najlepša ni najpametnija devojka u Šejdisajdu, ali je zasigurno bila nešto posebno.

Kada bi ona ušla u sobu, svi bi nesvesno postali srećniji. Kada se Niki smešila, pravilni beli zubi bi zasijali kao suprotnost glatkoj preplanuloj koži i činilo bi se kao da je sunce izašlo.

„Šta ima novo kod tebe?“, upita ga Niki.

„Ništa naročito“, odgovori Teri. „Ali pogledaj ovo.“ Dade joj pozivnicu.

„I ja sam je dobila“, reče Niki.

„Možda su je svi u školi dobili“, primeti on.

„Mislim da nisu“, reče Niki. „Iz mog razreda niko više. I niko od mojih prijatelja nije pozvan, ni Džejd, ni Dina.“

„Pitam se zašto je pozvala *nas*“, reče Teri. „Ja je čak i ne poznajem. A ti?“

„Ne baš dobro“, priznade Niki. „Imamo čas fizičkog zajedno i igrala sam košarku s njom. Ali nismo mnogo razgovarale.“

Teri otvori kesu s ručkom zapazivši da je tečnost potekla iz rolata od mesa i sendviča sa paradajzom koji su nekako uspeli da se potpuno zgnječe. „Fuj“, reče on posmatrajući tu žitku masu.

„Evo ti pola mog“, reče Niki. Ona je uvek jela isto – sendvič sa puterom od kikirikija i bananom, sa štapićima celera i šargarepe.

„Neka hvala“, reče Teri. „Možda ću uzeti hotdog iz automata.“

„Ne mogu da verujem kako se loše hraniš“, reče Niki. „Uzmi bar nekoliko štapića šargarepe.“

Teri uze jedan i počeo da žvaće.

„U šta ćeš se prurušiti?“, upita Niki.

„Molim?“

„Za žurku kod Džastin. To će biti maskenbal, sećaš se?“

„Pa, ne znam“, reče Teri. „Možda bi jednostavno trebalo da propustimo tu žurku. Niko od tvojih prijatelja ne ide. Pri tom, baš i ne poznajemo Džastin...“

„Pa šta?“, upita Niki. „Ja volim maskenbale; a i nikada nisam bila na nekoj žurci u Ulici straha.“

„To bi za sve zaista bio prvenac“, reče Teri.

„Onda je rešeno“, reče Niki. „Osim toga, želela bih bolje da upoznam Džastin.“

„Kakva je na fizičkom?“, upita Teri.

„Ona je najbolja sportistkinja na tom času“, reče Niki. „U odličnoj je formi. Jednom sam je pitala nešto u vezi s tim i rekla mi je da diže tegove.“

Teri zazvižda. „Opa!“, reče. „Nije ni čudo što je tako...“ Nije završio rečenicu.

„Što je tako *šta*?“, upita Niki. Oči joj se opasno zacakliše.

„Tako – pa znaš“, reče on suzdržavajući osmeh. Zagledao se u Niki da vidi da li je uistinu ljuta ili ga samo zadirkuje.

„Tako – *zgodna*?“, predloži Niki.

„Pa, da“, reče Teri.

Niki prasnu u smeh. „Svi ste vi dečaci isti!“, reče ona. „Pitam se koga je Džastin pozvala na žurku kao svog pratioca.“

Celog dana se ni o čemu nije pričalo osim o Džastin i njenoj žurci. Svi su saznali za zabavu iako nije baš mnogo ljudi bilo pozvano.

Baš pre nego što je zvonilo za početak poslednjeg časa, Lisa Blum zaustavi Terija u hodniku. Lisa je bila pomoćnik

urednika školskih novina i obično je bila upoznata sa svim dešavanjima. U stvari, bila je prava tračara, samo što je ona to nazivala novinarstvom.

„Čujem da si pozvan na žurku kod Džastin“, reče ona Teriju. „Šta misliš, zašto te je pozvala?“

„Nemam pojma“, odgovori Teri. „Ti si novinarka – možda ti meni možeš da kažeš.“

„Ja mislim da ona želi da bolje upozna ljude“, reče Lisa. „Međutim, stidi se zbog svih užasnih priča koje kruže o kući u kojoj živi.“

„O čemu pričaš?“

„Zar ne znaš?“, reče Lisa. „Poslednji vlasnici kuće Kameronovih umrli su u nekoj nesreći pre mnogo godina. Priča se kako niko više tamo neće moći da živi jer su njihovi duhovi zaposeli kuću.“

„Dobra priča. A zašto onda Džastin živi tamo?“, upita Teri sumnjičavo.

Lisa sleže ramenima. „Moja ujna kaže da je Džastin daleka rođaka prvobitnih vlasnika. Njen stric je nasledio kuću i odlučio je da je sredi.“

„Čuo sam da tamo živi sa svojim stricem.“

„On je njen staratelj“, reče Lisa. „Mislim da su joj roditelji mrtvi, ili razvedeni, ili nešto slično. Navodno, Džastin i njen stric su živeli u raznim krajevima zemlje, pa čak i u Evropi.“

Teri je znao da su obaveštenja koja je Lisa imala najčešće tačna, ali nije shvatao kakve veze Džastin ima s njim i sa Niki. Još uvek je razmišljao o tome na času biologije kad Riki Šor sede pored njega.

Riki je užasno ismevao ljude i neki su smatrali da je najveći čudak u celoj školi. Gusta crna kosa mu je bila neočešljana kao i obično, a takvu kitnjastu majicu niko drugi ne bi nosio ni za živu glavu. Bila je umrljana sokom od pomorandže i na njoj je pisalo: „Poljubi me, ja sam Marsovac.“

„Hej, Šore“, reče Teri.

„De si, Teri“, reče Riki. On stavi pogužvanu papirnu vreću na laboratorijski sto između njih. „Čuo sam da ste ti i Niki pozvani na žurku kod Džastin.“

„Tako je“, odgovori Teri.

„I ja sam“, reče Riki.

„Nemoj da zezaš“, iznenadi se Teri. Nije razumeo zašto je Džastin izabrala njega i Niki, ali još je bilo čudnije što je pozvala Rikija i Trišu. Niko od njih se nije družio međusobno.

„Pitam se ko još dolazi“, reče Riki. „Jesi li ti šta saznao?“

„Ne“, odgovori Teri. „Kako napreduje tvoj rad iz biologije?“, upita ga namerno promenivši temu.

„Samo što ga nisam završio“, reče Riki. „Zapravo, evo ga ovde“, reče pokazujući na papirnu vreću.

Teri u neverici pogleda vreću. Podrhtavala je i počela da se pomera preko laboratorijskog stola. „Žao mi je što moram ovo da ti kažem“, reče on, „ali izgleda da tvoj rad iz biologije pokušava da pobegne.“

Riki otvori vreću. Istog trenutka jedna mala zelena žaba iskoči iz nje i počne da skače po stolu. Teri je uze i zadrža u ruci sa gađenjem. „Šore, ovo je tvoj istraživački rad iz biologije?“, reče on. „Žaba?“

„Nije to sve“, reče Riki uvređeno. Posegnu za vrećom i iz nje izvuče teglu mutne vode. „Moj rad se tiče metamorfoze“, reče on. „Unutra su punoglavci.“

Teri sumnjičavo pogleda u teglu. „Hoćeš da kažeš da su unutra *bili* punoglavci“, reče on. „Ovi se ne pomeraju.“

„Daj da vidim“, reče Riki. On uze teglu i stade pažljivo da je zagleda okrećući je prvo na jednu pa onda na drugu stranu. Onda je protrese. „Pretpostavljam da je trebalo da probušim rupe za vazduh na poklopcu“, reče naposljetku. „Pa dobro, to je život, zar ne? Danas ovde ljigavi i odvratni, već sutra mrtvi, ljigavi i odvratni. Uvek mogu da ulovim nekoliko iz

bare.“ Teri mu predade žabu i on je tutnu nazad u vreću zajedno sa teglom punom mrtvih punoglavaca.

„Sjajan projekat, Šore“, reče Teri sarkastično.

„Zovite me Čarobnjak“, reče Riki.

„I, ko je još pozvan na žurku?“, upita Riki ubrzo.

„Ne znam“, odgovori Teri. „Triša Makormik. Ne znam ni za koga drugog.“

„Marfi Karter“, reče Riki.

Marfi Karter je za Terija bio prvi logičan izbor na celoj listi. Kao odbrambeni igrač u fudbalskom timu bio je poznat i rado viđen na žurkama. Ali sa ostalima nije imao ništa zajedničko.

Teri je baš hteo još nešto da pita Rikija kad uđe gospodin Rotrok, spreman da priča o genetici, i narednih četrdeset minuta Teri je potpuno zaboravio na žurku. Ali posle škole, kada je izašao da sačeka Niki, prošao je pored grupice okupljene na glavnom stepeništu. Lisa Blum je razgovarala sa nekoliko učenika. Niki ga sustiže na trotoaru i uhvati podruku.

„Ćao, Teri“, reče. „Kako ti je prošao dan?“

„Čudno“, iskreno odgovori Teri. „A tebi?“

„Takođe prilično čudno. Osećam se kao neka slavna ličnost zbog toga što sam pozvana na žurku.“

„Kojim putem želiš da idemo kući?“, upita Teri.

„Mislim... Čekaj malo“, reče Niki. „Lisa čita neki spisak.“ Zaškiljila je prema Lisi. Vid joj je bio odličan, možda da bi nadomestio gluvoću, i mogla je da čita sa usana čoveku koji stoji na drugom kraju prostorije. „Saznala je ko je sve pozvan na žurku“, reče Niki. „Ima nas devetoro...“

„Samo *devetoro*?“, reče Teri.

„Tako kaže. Na spisku smo ti i ja, Triša, Riki Šor, Marfi Karter, Anđela Martine, Les Vitl, Dejvid Somers, i – i Aleks Bil.“

„Aleks? E divno“, promrmlja Teri sarkastično. Godinama su on i Aleks bili prijatelji. Odrasli su zajedno, igrali tenis zajedno, čak su zajedno izlazili i sa devojkama – do prošle godine, kada je Niki prestala da izlazi sa Aleksom i počela da izlazi sa Terijem. Aleks nikada nije preboleo Niki – a Teri se ponekad pitao i da li je Niki prebolela *njega*.

„Ceo spisak je čudnovat“, reče Niki. „Niko od nas se ne druži međusobno, osim možda Marfija i Dejvida.“ Dejvid je, poput Marfija, bio član fudbalskog tima, a igrao je i košarku. Anđela je bila mršava, lepa, crvenokosa devojka na ne baš dobrom glasu, a Les je bio povučeni mag za nauku. Teriju nije bilo jasno zašto je iko od njih pozvan.

Ali pošto je Aleks Bil bio na spisku, odjednom je Teriju bilo drago što je i sam pozvan.

„Pogledaj“, reče Niki. „Evo dolazi Džastin. Možda će nam ona objasniti taj spisak.“

Džastin je žustro izašla na glavna vrata škole. Grupica joj se odmah primakla. Teri nevoljno pođe za Niki uza stepenice.

„Gde si bila čitavog dana?“, neko upita Džastin.

„Imala sam zakazan pregled kod doktora u Vejnbridžu“, reče Džastin. „Vratila sam se na poslednji čas.“

„Hajde“, reče Lisa. „Objasni spisak pozvanih.“

„Šta tu ima da se objašnjava?“, reče Džastin umiljato. „Ja samo pravim žurku.“

„Kapiram!“, reče Marfi Karter. „Ako pogledate spisak, svi pozvani su ili face, ili slabići, ili nečija devojka. Je l' u tome stvar, Džastin?“

„Žao mi je, ali ne znam o čemu govoriš“, reče ona slegnuvši ramenima. „Samo sam pozvala neke ljude koje želim bolje da upoznam.“ U uzanoj beloj vunenoj haljini i sa ledenosjajnom plavom kosom i zelenim očima izgledala je kao model više nego ikada.

„Sviđa mi se Marfijeva ideja“, reče Dejvid. „Slabići i face.“

„I, šta kažeš, *slabiću?*“, upita Marfi kada je spazio Terija. „Imaš li hrabrosti da dođeš na žurku i da ostaneš cele noći?“

„Nadam se da ćete *svi* doći na žurku“, reče Džastin. Blistavo se nasmeši Marfiju. „Marfi, mogu li da računam na tebe?“, reče ona.

„Ovaj, naravno“, reče on, iznenada se zbunivši.

„I na mene možeš da računaš“, reče Dejvid.

„Drago mi je“, reče Džastin. „Obojica morate obećati da ćete plesati sa mnom. Imam jedan *strava* muzički stub i kupila sam mnogo *sjajnih* diskova za ples.“

Lepo je sve nahvalila i Teri je video kako su joj Marfi i Dejvid poverovali.

„Hej, ja bih voleo da igram s tobom“, reče Bobi Makori, koji se odnekud pojavio sa svojim ortakom Martijem Danfortom. Bobi je bio član školskog fudbalskog tima, ali imao je lošu narav i većina ostalih momaka nije se družila s njim. On i Marti su bili najveće siledžije u školi.

„Pa, i ja bih želela da igram s tobom, Bobi“, reče Džastin odjednom zvučeći sarkastično. „Zašto ne dođeš na moj čas aerobika?“

Ostali su se nasmejali i Bobi ih ošinu pogledom pre nego što se ponovo okrenuo prema Džastin. „A zašto ja ne bih došao na tvoju žurku umesto toga?“, reče on. „Verovatno si samo zaboravila da mi pošalješ pozivnicu, zar ne?“

„Ne“, reče Džastin, ponovo se smešeći. „Nisam zaboravila.“

„Pa, bilo bi ti bolje da se predomisliš“, reče Bobi mršteći se. „Ja i Marti ne volimo kad nas ostavljaju izvan dešavanja.“

„Žao mi je što se tako osećate“, reče Džastin. „Ali ovo je mala žurka i vi, momci, jednostavno niste na spisku.“

„Videćemo!“, reče Bobi preteći. „Hajde, Marti“, dodade on. „Pustimo ove jadnike i ajde da se zabavljamo.“ On i Mar-

ti su se besno okrenuli, a onda skočili na motocikle i odjurili. Teri je osetio da nisu odustali, ali izgleda da Džastin zbog toga nije brinula.

„Hej, Džastin – a šta je sa momcima i devojkama?“, upita Marfi. „Mogu da povedem svoju devojkicu, zar ne?“

„Ovo nije žurka za parove“, odgovori Džastin. „Uopšte nije ta vrsta žurke.“

„Ali Monika i ja smo zajedno već dve godine“, reče Marfi.

„Onda sam sigurna da joj neće smetati da ti dà jedno slobodno veče“, reče Džastin.

Teri i Niki su se okrenuli da pođu kad se glavna vrata škole otvoriše sa treskom. Aleks Bil je silazio niz stepenice šepu-reći se i činilo se kao da njegovo ogromno mišićavo telo zauzima veliki prostor. Teri je morao da prizna da je Aleks zgodan sa kratkom plavom kosom, samouverenim osmehom i nasmejanim tamnim očima. Čim se približi Džastin, namignu joj.

„Dobio sam tvoju pozivnicu“, reče on.

„Dobro“, reče Džastin. „Nadam se da mogu da računam na tebe.“

„I te kako možeš da računaš na mene“, reče Aleks. „Jedan, dva, tri, četiri, pet...“

Šta ide posle pet, Alekse?, pomisli Teri. U poslednje vreme, svaki put kada bi video Aleksa, Teri bi se osetio nelagodno i postao bi sarkastičan.

„Znala sam da mogu da se oslonim na tebe“, reče Džastin ponovo se osmehujući. Okrenula se i mahnula deci koja su tu još uvek stajala. „Vidimo se kasnije“, reče ona i odšeta do parkinga.

Teri uze Niki za ruku i blago je povuče. Ali pre nego što su uspeli da siđu niz stepenice kroz gužvu, začu se glas Marfija Kartera. „Hej, Teri“, reče on. „*Slabiću*. Kuda ćeš tako brzo?“

„Idemo kući“, reče Teri. „Šta ti misliš?“

„Ništa posebno“, reče Marfi. „Ali nisi mi odgovorio na pitanje.“ Brzo je objasnio Aleksu da su pozivnice uručene ili slabićima ili facama. „I zato sam pitao Terija da li će se usuditi da ode tako daleko i ostane cele noći.“

„Dobro pitanje“, reče Aleks smejući se. „Hoćeš li?“

„Uuuu. Ukleta kuća“, reče Teri. „Sav se tresem.“

„Čak i ako je u Ulici straha?“, upita Aleks glasom grofa Drakule.

„Što se mene tiče, to je samo još jedna ulica“, reče Marfi. „Sve te gluposti o užasnim stvarima koje se tamo dešavaju jesu samo predrasude.“

„Nisam baš siguran“, reče Aleks zamišljeno.

„Ko je *sada* slabić?“, izjavi Marfi pomalo zbunjeno. „Hej, Alekse, na čijoj si ti strani?“

„Marfi, ostavi me na miru“, reče Aleks kolutajući tamnim očima. „Noć veštica u Ulici straha? Spreman sam.“ Ponovo se okrenu Teriju sa čudnim osmehom. „I, šta misliš, Teri? Hoćete li ti i ostali 'slabići' uspeti da ostanete cele noći u jednoj ukletoj kući?“

„Za mene to nije nikakav problem“, reče Teri. „Međutim, da li si ti siguran da će te mama pustiti da ostanesh napolju kad padne mrak?“

Aleks pređe preko Terijeve opaske i pozva Rikija Šora, koji je krenuo ka parkingu noseći papirnu vreću sa svojim mrtvim projektom iz biologije. „Hej, Šore!“, uzviknu on. „Šta je s tobom? Hoćeš li se i ti pridružiti Terijevom 'timu' i doći na žurku?“

„Naravno da ću doći“, reče Riki. „Ali ja nisam slabić.“

Aleks, Dejvid i Marfi se nasmejaše. „Odlično!“, reče Marfi. „On nije slabić!“

„On nema *petlje* da bude slabić!“, uzviknu Dejvid.

Njih trojica opet počеше da se smeju i da tapšu jedan drugog.

„Ko je još u tvom 'timu', Teri?“, upita Aleks. „Možda Les Vitl – i Triša? Hoće li oni imati petlje da dođu?“

„Pitaj ih sam“, reče Teri. Duboko je udahnuo.

Niki ga zabrinuto pogleda, a onda se okrenu „facama“. „Ma, hajde, momci“, reče ona. „Ovo nije takmičenje već žurka. Zašto ne možemo svi da...“

„Izvini, Niki“, reče Marfi. „Možda je počelo kao žurka, ali sada je takmičenje. Mi protiv njih. 'Face' protiv 'slabića'.“

Teri je bio besan. Aleks je uvek pokušavao da ga baci u zasenak. Zašto jednostavno nije mogao prihvatiti da je Niki sada njegova devojka?

„Nađite nekog drugog s kim ćete igrati svoje igre“, reče on naposletku. „Hajde, Niki.“

„Drugim rečima“, reče Aleks, „previše se plašiš da bi došao. U tom slučaju, Niki, možda je bolje da se pridружиš našem timu. Izgleda kao da Teri nije siguran da te može zaštititi.“

„Mogu ja da se brinem o Niki – očigledno bolje od tebe!“, uzviknu Teri izgubivši strpljenje, ali ga je odmah zbog toga bilo sramota.

„Hoćete li prestati da se ponašate kao deca!“, uzviknu Niki. „Ja sama mogu da se brinem o sebi! I, da te obavestim, ne pripadam nijednom takozvanom timu! To je najgluplja ideja koju sam ikada čula!“

„Ma nemoj“, reče Aleks uvređeno. „Možda bi trebalo da razmisliš malo bolje o tome.“ Smrknut od besa, on krenu napred.

„Smiri se, Alekse“, reče Teri. „Niko nije mislio ozbiljno. To je samo žurka, važi!“

„Sada je to više od žurke“, promrmlja Aleks. „I ti si toga svestan.“ Okrenu se i brzim korakom ode ka parkingu.

Grupa dece počē da se razilazi. „Ej, vođo 'slabića'“, Riki veselo pozva sa parkinga. „Sredićemo mi te tipove, zar ne, družē?“

„Gotovi su“, doviknu mu Teri priključivši se iznenada takmičenju, a da to nije ni primetio. „Pokazaćemo im mi ko su pravi slabići – a to nismo mi.“

Posegnu za Nikinom rukom, ali se iznenađeno zaustavi. Ona je mirno stajala i tužno ga netremice gledala. „Hej, Smeško“, reče on. „Šta je bilo?“

„Ovo glupo takmičenje“, reče ona mršteći se. „Zašto dozvoljavaš da te momci u to uvlače?“

„Niko mene nije ni u šta uvukao“, reče Teri. „A i ne treba se sekirati zbog toga. To je samo budalaština.“

„Možda za tebe“, reče Niki. „Ali ne i za Aleksa. Zar mu nisi video izraz lica? On je ozbiljan u vezi sa ovim. Smrtno ozbiljan.“

TREĆE POGLAVLJE

Roditelji su Teriju odmah dozvolili da bude na žurci cele noći, ali samo zato što će ih nadgledati Džastinin stric. Niki je svoje teže nagovorila; konačno su pristali tek kada im je pokazala kostim koji je satima pravila.

U međuvremenu su Teri, Riki, Les i Triša – tim „slabića“ – smišljali koje će smicalice prirediti „facama“. Teri im se pridružio samo delimično jer je znao da je pravo nadmetanje između njega i Aleksa.

Niki je odlučno odbila da učestvuje u bilo kakvom takmičenju ili smicalicama. Ali se zaista radovala žurci. A svaki dan u školi bio je kao da je prvi april. U početku je sve bilo samo bezopasna zabava.

Jednog jutra „face“ su prestrašile Rikija Šora ogromnom plastičnom zmijom koja je iskočila iz njegovog ormarića.

Onda im se Les odužio ušunjavši se u svlačionicu i napunivši Aleksove i Marfijeve patike za košarku penom za brijanje.

Sutradan je Trišu neko pozvao telefonom i obavestio je da je osvojila hiljadu kilograma uginule ribe na takmičenju slabića.